

siinna juure. Selle pärast wōisini ka jutu alustusfes ütelda, et tal nūud suur koht läes oli.

Oma poega Jaani kastwatas Jüri õige hoo, lega, kest rohkem lapsi ta enam ei saanud. Kui Jaan alles suue-aastane oli, õpetas isa teda juba raamatut ja tähti maalima nii palju, kui ta ise seda oli õppinud. Ra farjapoisi elu ja olek ei pidanud Jaanile mitte tundmata jäääma. Juba, kui ta kahelso-aastane oli, pidi ta pääew pääewa körwa lambriises käima. Isa tahtmine oli, et ta pöllumehhe elu põhjani pidi tundma õppima, ja see oli ka õige. Jaan pidi lambris käima funi fülmnenda eluaastani. Siis saatidis Jüri teda fülafooli, kus ta kaks talvet kāis ja kōik ära õppis, mis sääl õppida oli. Nūud wiis isa teda fa lihelkonna-kooli, kuhu ta kolmeks aastaks jäi ja fa sääl ilusaste edasi läks. Kui Jaan suvel kodu tuli ja kooliwaheag oli, pidi ta fa pölli, töö juures tibti tubliste abiiks olema. Ei jäänud sel wiisil fa fünnipoisi, äästaja ja trullija amet temale mitte teadmata asjaks. Kui fa mõni teine fünnipoiss nagu veel pilgates ütles: „Noh mis tal nūud kest foolitusest abi on, peab niisama tööd tegema kui meiegi!“ Mis tema kest hoolis! Monda wōib ju üksi rumal inimene kõneleda, kes arvab, et foolitud mees ilma tööta leiba peab saama ja isska kerget elu maitsuma. Õnnetusfes on jee arvamine meie rahva seas õige oialine, nagu oleks foolitatud inimesel hābi pöllutööd teha ja nagu peaks igaüks, kes wāhe fooliõpetust on saanud, poeselliks ja wōi mina tean mis selliks hakkama. See on walemôte ja peab aega mōoda raha seast saduma. Pöllumehhe seisus

on auus seisus ja peab sefs peetama. Waatame siin ometi teiste moade päälle, kus sagedastest mehet studeerivad ja siis jälle pöllutöö ametisse tagasi tulevad. Ja miskräast? Selle pärast, et see amet niisama auus on kui iga firja ja käsitöö. Töö ei teota jäl inimest, veel wāhem siis pöllutöö, mis teiste tööde ja ametite alus ja põhi on. Sedan on valiu ära tunnud. Kohju, et se äratundmine meie maal alles nii wāike on. Siin tuleb mul Ameerika maa Uhendatud riikide president Ubraham Lincoln meelde, kes suure määratu riigi üle valitses ja kel niisama palju wōimust läes oli, nagu mõnel feisril. Tema läks, kui riigi talitused suweajal talle mahti andsid, oma mõisa päälle maale, wōttis adra kāspuu kätte ja kündis. Waat' kus oli mees, ütlen mina! Kas ta ei näidanud sellega selgeste üles, kui auus pöllumehhe töö tema silma ees oli! Kellegil tööde õperatud mehel ei tule siin meelde tema üle naerda ehk vilgata. — Pääale selle on fa see walemôte, kui arwatafse, et poe-sellidel ehk hantwärklastel parem vall on. Ei jugugi! Waatame järele: Poesell saab õnne korrakolm ehk nelisada rubla aastas palka, rohkem tuleb arva ette. Mina olen aga taluperemeestega fullalt jutu ajanud, kes mulle ütlesid, et nad oma kohast wiis, kuus, seitse, kahessa, üheksa-sada, tuhat ja veel enamgi rubla aastas siisje wōtarvad. See on foguni teine asj. Kas mina tahab sellega faupmeeste, hantwärkide ehk muude seisust laimata? Ei jugugi mitte. Mina tean õige hāsti, et igas seisuses auusaid mehi on. Aga mina tahsin üksi näidata, et pöllumehhe